

משכן

מסילות של אמונה

"תדליקי את האור!"

עובד, כאילו שכחת את התנועות או שהגוף בשגרות בוגד. ואז יש לך אחריות ענקית, להיות אישה זו היכולת לשנות תפנית, אז ביחד בואי נלמד להאיר ולחיות קצת מעל, לרחף באויר... כי "פירואט" (סיבוב של של הגוף שמתבצע על רגל אחת) אמיתי של: אישה, אמא, רעיה, בת, חברה דורש ממך להדליק את הנשמה! לחולל שינויים: היכולת לעבור ממצב מסויים למצב אחר, זו יכולת מדהימה! אנשים שזוכים לסגלנות מהירה זו ממש מתנה. אמא לאה איזו נסיכה! רק מלמוד על היכולת הזו שלה לעבור מהאישה השנואה לאישה הנשואה... היא פשוט מפתיעה! "וַיֵּרָא יְהוָה כִּי שָׁנְאָה לֵאמֹר וַיִּפְתַּח אֶת רִחְמָהּ וַיִּרְחַל עֵקֶרָהּ". אמא לאה לוקחת את כל הכוחות האדירים שלה נשמה ענקית ומכניסה אותם לכלים עוד יותר גדולים. יוצאת לשדה ומגלה את חיבתה ליעקוב ודורשת!, אני אביא את שניים עשר השבטים! אמא לאה לא מחכה שיקרה שינוי אמא לאה מחוללת שינויים - במחול, בריקוד, הריקוד שלה! ובחנוכה ליד הנרות אנחנו שרות: "מה עוז צור ישועתי... בני בינה ימי שמונה" - ומיהם בני בינה- בני יששכר יודעי בינה, הבנים של לאה! שלמדו ממנה בינה ללמוד מההתבוננות העמוקה שלה וההבנה של דבר מתוך דבר, התבוננות דורשת דממה, להיות

יביאו את הסיפוק הגדול ביותר! אולי תצטרכי גם לצלול לעבר כדי לקבל השראה לעתיד, אבל תמיד כשאת על הבמה תזכרי: הריקוד הכי מוצלח קורה עם ראש נקי מספקות, ולב שמתמלא בשפלות. חחח... בלרינה הצחקת אותי מי כמוך לומדת לדבר גם ללא מילים, אה... בודד לך על הבמה? טוב כבר הבנת שהישגיות גדולה לא מגיעה כשאת יחידה, היא חייבת להרכש על ידי דינמיקה של קבוצה שיוצרת לך את ההשלמה. כן אני יודעת, את רוקדת ומרגישה את הלב באמת, מרחמת וסובלנית... אז קדימה הבמה שלך... תרקדי אני אומרת! כי לא משנה מה זה דורש... זה שווה את זה! עבר הזמן... אורות הבמה כבו...ואת עוד קפואה עומדת, אז...תרקדי את החיים אני אומרת! לא נורא, בלרינה הכל ניתן לתיקון ממש, אז, תדליקי את האור ותחילי ריקוד חדש!

כמה פעמים מצאת את עצמך רוקדת את הריקוד הרגיל שלך, כרוגרפיה ידועה של האישה, קמה בבוקר מלבישה, מכינה ארוחת בוקר, מצחיקה ובסוף חותמת בנשיקה. מתחילה את היום בעבודה, מכבסת, מקפלת, שוטפת ריצפה... ויש עיתים שהריקוד כבר לא

אולם גדול, שקט מופתי והיא על הבמה...אורות הבמה נדלקו, וכולם מחכים! קבלו אותה...על הבמה, הבלרינה של החיים... נו מה את עומדת קפואה ולא רוקדת? תרקדי את החיים אני אומרת! את שומעת? את על הבמה, את... בלרינה של החיים???... כולם צועקים שילמו כסף... קנו כרטיסים, נו...אל תפחדי הבמה מאוד מוארת, למה את מפחדת ככה סתם עומדת? אה...בגלל מה שזה דורש?, נכון זה לא קל לרקוד את החיים? זה דורש ממך מחשבה של ברזל, ושרירים של גומיה, זה דורש ממך לקחת את הגוף לגבולות הכי רחוקים שלו, בידיעה שהגבול היחידי היא המחשבה שלך! אז... תרקדי את החיים אני אומרת! בלרינה את שומעת? את צודקת!... זה באמת דורש ממך לחזור על אותן תנועות שוב, ושוב, ושוב ושוב... ועדין...תרקדי את החיים אני אומרת! נכון תצטרכי להתמודד עם הפחדים הכי עמוקים שלך... ולכבוש אותם! אמת! את שוב צודקת!... ודאי...ודאי שתפלי מאה פעמים, בשביל שתוכלי לקום מאה נוספים. תשמעי, למרות שהמסע אולי ארוך, אבל האתגרים הכי גדולים שלך

בשקט ולהסיק מה הצעד הבא שלה, היא תכננה את העתיד שלה בכוח המחשבה, היא ידעה להדליק מחושיך לאור וזה היה הכוח של בני בינה- המכבים.

אמא לאה נתנה לבני בניה כוחות עצומים, כוחות רוחניים עצומים "להדליק את האור".

היכולת לחולל שינויים. ומאיפה היה לה את הכוח הזה? אז כדי להבין מאיפה אמא לאה שאבה את הכוח נסביר משהו קצת עמוק אבל זה מה זה שווה! הזוהר הקדוש מלמד אותנו מוסר ענק,

ישן שתי סוגי נשמות בעולם: "נשמות תוהו", ו"נשמות תיקון". אלו שתי עולמות.

נשמת "תוהו" מגיעה מעולם מאוד מאוד גבוה שנקרא עולם תוהו, עישיו היה נשמת תוהו- זהו עולם של מחשבה, עולם הנסתר, עולם גבוה יותר מעולם התיקון.

ונשמת "תיקון" מגיעה מעולם התיקון - עולם של דיבור, הדיבור נחות יותר מהמחשבה הרי מחשבה קודמת לדיבור, זהו עולם הגלוי, יעקוב אבינו הגיע מעולם התיקון. "ועיני לאה רכות מבכיה שכך היו התנאים שיהא גדול נושא לגדולה וקטן לקטנה והיתה בוכה ואומרת יהי רצון שלא אפול בידו של רשע". הגדול לגדולה- והקטן לקטנה! עולם תוהו עם עולם תוהו ועולם התיקון עם עולם התיקון!

זה מסביר גם את אהבתו של יצחק לעישיו: "ויהא יצחק את עשיו ורבקה אוהבת את יעקב". יצחק יודע שעישיו מגיע בשורש נשמתו מעולם גבוה מיעקוב, נשמה ענקית עם אורות עצומים ואם היה מצליח להכניס את האורות האלו לכלים מתוקנים משמע לעבודת ה' אמיתית, יכל להגיע לדרגות רוחניות עצומות!

ברמת הנפש ידוע כי האנשים או הדברים שאת סולדת מהם הכי הרבה, זה בעצם חלק שיש בך, את פשוט כל כך מתכחשת לחלק הזה עד שאת מבודדת אותו ממך וזורקת

אשמה על האחר... "זה! זה- לא קשור אלי!".

וזה מה שקורה עם יעקוב ולאה, עיני לאה רכות - עיניים זה המסך של הנשמה, יעקוב בכל פעם שהוא מסתכל בלאה הוא רואה משהו שהוא שונא - הוא רואה את עישיו. הרי לאה ועישיו מגיעים מאותו שורש נשמה. רק יחי ההבדל הקטן שלאה אמנו ידעה בבינתה המדהימה לקחת את האורות האלה לצאת לשדה- אשת עשיה! ולהוציא מהם גדולה ענקית! להנשא ליעקוב ולא סתם להנשא להיות אשת חיו שמדליקה מחושיך לאור!

הרבה פעמים בעוונתנו אנחנו מחפשות שינוי חיצוני כדי לא להתאמץ ולבצע שינוי פנימי.

הרי חישבי על כך אנחנו נפגוש אנשי תוהו בכל פינה, אולי בבית אולי ברחוב, נשמות "תוהו" יאופיינו בעיקר- לא מחייב, אבל לרוב: בחוזרים בתשובה או הילד ההיפר אקטיבי בבית, נשמות שיותר קשה להן מסגרות וגבולות.

ונשמות "תיקון" - יאופיינו בעיקר כאנשים שסימו כבר מלין פעמים את הש"ס, אנשי הלכה, הילד המושלם... שהכל ברור להם ומסודר. ואיפה האור כבה? בעצם שאלה שלך: איך זה בא עליך? ילד בלגניסט ואת כולך לפי הספר... בעל מתוקן כזה שהכל אצלו מסודר ואת הפוכה וחסרת גבול.

ופה התפקיד שלך להדליק את האור: ילד "תוהו"- בלאגניסט- הוא גם ילד יצירתי ומעניין, בעל "מתוקן"- הוא גם בעל תוחם ויציב.

והקושי הגדול ביותר במשימה, ו"עיני לאה רכות"- את מסתכלת בעיניים של הנשמה הזו שהפוכה לך בתכלית, או לפחות כך את מרגישה וסולדת מנקודה פנימית שיש בך! מכירה את המשפט: "את זה הוא ודאי קיבל מאבא שלו!" כל מה שלא בא לך לקבל על עצמך כי קשה לעשות שינוי פנימי את זורקת לאחור.

או: "אתה בדיוק כמו אמא שלך"-

מה יש באמא שלו? חוץ מזה שהיא חמותך ותפקידה לחמם לך את המוח... יש בה נקודה שלך קשה איתה ובמקום להסתכל שם, להתבונן - את מנדה, ומפרידה את החלק הזה ממך.

או חייב עוד משפט שאני שומעת מהרבה רווקות: "הגברים האלה" - עוד לא נולד אחד נורמלי... ובעצם את סולדת ממהו פנימי שלך ומתרצת אותו "באיכות הגברים". אז מה עושים איך מתקדמים לאור אמיתי? איך מדליקים את האור ומתחילים לרקוד את החיים? קבלי כלי אדיר!

בפסיכולוגיה המודרנית יש כלי שניקרא שיקוף- שהוא טוב כשאת רוצה לודא שקיבלת מהאחר את המסר שהוא מנסה להעביר, אז את משקפת את דבריו. אבל ברמה הבין אישית הוא כלי חסר- מאחר שמראה ממולך זה אוביקט חד סיטרי! כמו תינוק שמסתכל על אמא שלו והיא משקפת לו את עצמו, מגיבה לתנועותיו: לחיוך שלו, לבכי שלו... היא משקפת לו כמו מראה. זה חשוב אבל חסר!.

לפסיכולוגיה היהודית יש כלי חזק הרבה יותר זהו הראי הכפול! אני לא רק משקפת את האחר- זוהי דרך דו סיטרית, ברמה הבין אישית זהו חידוש אדיר, אני משפיעה ומושפעת בו זמנית, החיוך שקיבלתי מהאחר הוא לא רק יוצר חיוך בפנים שלי הוא מקושר ללב שלי, לנפש שלי ויוצר בי שינוי ובו זמנית אני יוצרת שינוי באחר מימולי!

הילד המאתגר שלך משקף לך נקודה בך, נקודה שצריכה השלמה ובלעדיו לא תוכלי להשיג אותה, הבעל המסודר שלך משקף לך נקודה בך שבלעדיו לא תוכלי להשלים את אותה נקודה פנימית. אני יכולה להעיד על עצמי שלפני שחוויתי אמהות הייתי בטוחה שאני הכי סבלנית בעולם, בתור מורה וגנת לשעבר, יכולתי להעיד על עצמי כמה רמת הסבלנות שלי ראויה לשבח.

אבל... כל אמא יודעת שבשעות

העבודה - אני בעבודה. ובשעות הבית - אני רוצה בית, שקט, שלווה... ואז... אז הגיעה תקופת ה: גמילה מטיטולים!... וואו! איזה גיל מטריף! שהקטנציק הזה צריך להתפנות והוא מחליט שהוא לא צריך! והוא אפילו צועק ועומד על שלו, אין לי! וכן מצאתי את עצמי מנקה ריצפה עשר פעמים בערב... בתחילה זה שיגע אותי, אפילו כמעט הגעתי לגבול של - לשים גבול!... סליחה חמוד אבל אמה עיפה! עד ש... שנזכרתי ראי דו סיטרי- ופתאום שהתחלתי להכיל, ולהבין שהקטנציק הזה הגיע ללמד אותי מוסר- המוסר שלי היה הסבלנות!... וכל הערב שרתי: "גם אנחנו הגדולים היינו עוללים בחיתולים".... מצאתי השלמה פנימית בתוכי ובכל פעם שהרגשתי עד פה!... נזכרתי שהוא עושה לי טובה... הקטן עוזר לי בהשלמה... מדהים לגלות שאפילו ביחסים עם הקטן הזה ללא מילים זה השפיע גם עליו והשינוי שלו לא איחר להגיע.

"כמים הפנים לפנים כך לב האדם לאדם".

אז בהתחלה יש חושך, חוסר קבלה, אולי אפילו נסיון לבצע שינוי חיצוני... טוב עם הבעל תוכלי לנסות להחליף... ביננו אין משהי שעברה את העשור לנישואיה ולא היתה לה תקופה שחשבה: וואלה... עשיתי טעות!

עם ילד אין לך כל כך אופציה להחליף אבל את עלולה ליפול לנידוי של הילד מליבך- כמו שקרה לריבקה עם עישון.

אך האמת האמיתית - האור האמיתי זהו השינוי הפנימי, החלטה בהבנה שהבעל הזה, הילד הזה, האמה הזו, החמה הזו וכ"ו הגיעו ללמד אותי שיעור על עצמי!

וכאן המקום לקחת צעד אחורה ולתת להם מרחב ולספר לך מה הם באו להשלים בך, הסיפור לרוב יהיה ללא מילים, ולפעמים עם הרבה מילים ואפילו כואבות כדוגמת ילד מתבגר:

"אני שונא אתכם!" אמאלה... כמה

קשה לשמוע משפט כזה מילד. בנקודה הזו את צריכה לבצע: "באוסניג"- מונח סלנגי מעולם הריקוד- ב"באוסניג" - את פשוט משחררת, זורקת את עצמך לאויר עם הראש בריצפה ומשחררת! ממש עומדת על קצות האצבעות ונזרקת קדימה!

שחררי אחות שלי! זהו הצעד הראשון לשינוי, שחררי את המאבקים! תסלחי לו, לבעל שלך מה שקרה ביום החתונה לפני שלושים שנים זה נגמר, הוא לא אותו אדם, גם אם את עדין אוהבת שהוא לא ישתנה לעולם!

שחררי את הסטיגמות על הילד שלך, עישון יחל לחזור בתשובה- אולי אם היה זוכה לאמה שמאמינה בו ומצליחה לראות מחושך לאור! והכי חשוב תלמדי לבנות ריקוד חדש! שחררי את: "אותך" של אתמול! תדליקי את האור, את היום זו לא את של אתמול, היכולות שלך, הכשרונות שלך, השאיפות שלך... הם לא דועכים עם השנים, הם משתבחים!

ותתפלאי לגלות כמה המחסומים האלה, המחסומים החשוכים שהצבת לעצמך לגביך, לגבי הילד שלך, לגבי בעליך, לגבי גברים- בשידוכים, נשים- ביחסי אמה בת לא מתוקנים וכ"ו הם שיקריים לגמרי והגבול היחידי זוהי רק המחשבה שלך.

זה נכון לכל הרבדים ולכל סוגי היחסים. משל הבמבוקים: היו היה אדם, שהתחיל לאבד תקווה. שנה עברה והוא חשב על כל ההחלטות שקיבל על עצמו בשנה השעברה. לצער שום דבר בחייו לא השתנה. הוא נשאר אותו אדם, עם אותן בעיות ואותן חסרונות. היאוש כרסם בליבו, עד שפנה להתייעץ עם רבו. הרב הקשיב ושאל:

"האם ידוע לך כמה זמן לוקח

לבמבוק הסיני הענק לצמוח עד לגובה של בניין? בשנה הראשונה משקים ומדשנים את השתיל הזעיר.... וכלום לא קורה, ממשיכים להשקות ולדשן אותו במשך שנה נוספת, ואחריה עוד אחת.... ועוד אחת.... ועדין שום דבר לא קורה.... ואז בשנה החמישית הבמבוק מזנק לשמיים!!!

ובתוך שישה שבועות צומח לגובה של שלושים מטרים!"

אם כן, "כמה זמן לוקח לבמבוק לצמוח לגובה, מדהים שכזה?"

"שישה שבועות", ענה האיש.

"זאת הטעות שלך - לוקח לו חמש שנים. אם בשלב כלשהו האיכר היה מפסיק להשקות ולטפח את השתיל הרך, הוא היה נובל ומת. ומה באמת קרה בשנים האלו? מתחת לפני האדמה, התפתחה רשת מסועפת של שורשים שתוכל לתמוך בצמיחתו המתפרצת של הבמבוק! צמיחה מצריכה סובלנות והתמדה, כל טיפת מים חשובה. כל צעד קטן משפיע לטובה. יתכן שלא תבחין מיד בהבדל, אבל הצמיחה מתרחשת, אל תתיאש, בנחישות עיקשת, המשך לטפח את שורשי השינוי, ובסופו של דבר תפרוץ גם אתה ותגיע לגבהים עצומים".

אין זמן גדול יותר מאשר חנוכה לקבל החלטות ולהתחיל שינויים בונים, הגמרא שואלת מהי חנוכה? מה הכוח של חנוכה? ועונה שהכוח של חנוכה זהו הכוח לעמוד נגד צוררנו. והכוח נשאר מהנרות, מהשלהבת אש של התורה והמצוות. כולנו אוהבות סגולות שהן קיצור דרך לישועה אז הנה מספר סגולות לימי חנוכה:

* מומלץ לשבת חצי שעה ליד הנרות הדולקים - ולא לעשות שום מלאכה. להסתכל על הנרות ולהתפלל. - תקשיבי, סגרי חלונות שתיהיה הכי משוחררת, ותשמחי-

תרקדי ותבקשי...תבקשי שלום
בית,חתן,ילד,הצלחה בחינוך,פרנסה
בקיצור...תבקשי...והכוח של
הנרות לעמוד נגד צוררנו.
* כדאי להדליק בשמן זית זך כתית
המיועד לסלטים ולא למאור.
הדלקה זו מהודרת יותר. זוהי סגולה
לזכות בילדים חכמים וצדיקים.
* ישיבה מול הנרות והתבוננות
בשלהבות מוחקת מראות לא
צנועים. ובכלל כל מה שאת רוצה
למחוק מהזיכרון של המחשב
הפנימי שלנו, תכווני שאת מנקה את
הדיסק.

* ב"זאת חנוכה" (הנר השמיני)
- לבקש פרי בטן לכל העקרות
שמכירים. - בנר השמיני כשכל
החנוכיה מלאה תכווני שגם את
רוצה ידיים מלאות ותאמרי את
מזמור פ' בתהילים.

* את השמן שנשאר כל יום
מההדלקה טוב לשמור בצנצנת,
זוהי סגולה לרפואה. מומלץ למרוח
במקום שכואב.

* סגולה לזיווג: בערב שבת חנוכה,
כשנרות החנוכיה (המסמלים ילדים)
ונרות השבת (המסמלים זוגיות)
דולקים יחד זה לצד זה, לבקש
שמחה שלמה, ולהתפלל בכוונה
לזיווג וילדים מאירים.

* סגולה להצלחת בדיקה או טיפול
רפואי: לקבל על עצמך שיום אחד
מימי שמונת ימי החנוכה, לא תעשה
שום מלאכה ותקדיש את היום כולו
לתפילה. כך תינצל בע"ה מאותה
הצרה. זוהי סגולה מאת הבן איש חי.

* רצוי וראוי לתת צדקה לאחר
הדלקת נרות החנוכה, להשלמת
המצווה.

אני רוצה שתכירי את סיגל, סיגל
משתפת אותך בסיפור נס חנוכה
שלה.

שלום,קוראים לי סיגל ואני רוצה
לשתף את נס חנוכה שלי!

חיכיתי לשידוך שלי חמש שנים. אם
אני לא סופרת את השנים בהן לא
ממש רציתי להתחתן. אני זוכרת את
השנה הראשונה של השידוכים זה
היה ממש ב"אורות",הייתי מתגנדרת

ומתכוננת לכל פגישה, מלאת ציפיה
לבנות בית נאמן ובביטחון גדול
שהקב"ה יזמן לי את הבחור הטוב
ביותר עבורי....

השנה הראשונה עברה ושום שידוך
לא צלח מעבר לשתי פגישות!
ואם נאמר את האמת רוב
המשודכים פסלו אותי!

המשכתי לשנה השניה בשידוכים
ה"אורות" התמעטו במקצת הייתי
כבר יותר סקפטית לגבי החתונה
שלי, ובכלל לגבי שידוכים והכרזיות...
התחלתי להלחם עם עצמי לצאת,
אבל קולות הסביבה הדהדו לי...נו
צאי...רק כך זה יגיע...אז התחלתי
למשוך את עצמי...ובעיקר אופיינה
השנה השניה באיחורים לפגישות
מאחר וניסיתי לדחות את הפגישה
עד שאין ברירה...

זניח לציין איך נראתה השנה
השלישית והרביעית שלי לשידוכים...
הפגישות התמעטו, כבר לא ממש
חיפשתי, וכשכבר הגיע פגישה

הלכתי עם ידיעה ברורה שזה לא
זה! התחושה שאין לי חלק בעולם
שישלים אותי התעצמה ואולי אני
נשמה שירדה לעולם ללא זיווג!

טוב כל החברות שלי כבר היו
נשואות פלוס בשלב הזה, ואני
הרווקה הנצחית שמשוה פגום
בה! לפחות כך הנחתי...כמובן

התחושות האלו היו חבויות בתוכי
לא העזתי לדבר אותן אפילו לא
לעצמי. הסביבה כבר התיאשה
ורק היו נותנים לי מבטים מרחמים

על מצבי העגום...אפילו אמא שלי
הפסיקה להציק לי, היא פשוט היתה
מתפללת ולא אומרת מילה. מה
שכאב לי אפילו יותר היתה תחושה

שכבר התיאשו ממני.
בשנה החמישית לשידוכים בדיוק
ליפני חנוכה אחרי שהייתי מיובשת

בשגרה שלי כמעט שנה. ולא יצאתי
לשום פגישה, הציעו לי לפגוש בחור
שממש לא תאם את מה שחיפשתי.

בחור חרדי ברמה הרבה יותר הדוקה
ממה שרציתי והתאים לאורח לחיי.
וגם התאור החיצוני שלו לא ממש
תאם את ציפיותי, בקיצור זה ממש
לא היה זה! אבל הלכתי רק בכלל

ששנה לא יצאתי לשידוך!
אפילו התארגנתי, התאפרתי קצת
השקעתי עבור הפגישה. ואנחנו

נפגשים במסעדה מקומית שהכירה
את פרצופי כבר חמש שנים! בשלב
מסויים ניהייתי חברה שם של הצוות
מרום שזה היה המקום הקבוע שלי
לפגישות! בגלל ששנה לא יצאתי

ולא ראו אותי תקופה במסעדה
המנהלת של המקום והצוות שזכרו
אותי מהפגישות הקודמות, האירו לי
פנים ונתנו לי כבוד כזה כשהגעתי

לפגישה הזו. משהו זרם אחרת...
הרגשתי קרן אור בקצה המנהרה.
הבחור הגיע ובאמת הוא ממש לא

היה הטיפוס שלי וברור שגם הוא
ציפה למשהי אחרת כאישתו. היה
לנו שיח פורה ומצחיק, באמת היה
נחמד! ולפני שנפרדנו ושינוי ידענו

שלא נתראה שוב בפלטפורמת
השידוכים. הבחור הסתובב להודות
לי על ערב נחמד וזה היה חידוש
עבורי שלמרות שהפגישה לא

צלחה לעבר עתיד משותף אבל היה
מסר ברור שקיבלתי מאותו ערב
ומהבחור. הוא הסתובב אלי ואמר:
"הסיבה שאת לא נשואה היא מאחר

ואת כבויה - את צריכה להדליק את
הנשמה!"
אי אפשר לקבל אור אם לא תדליקי

את המתג, קחי החלטה...תעשי שינוי
פנימי. "אני יודע שזה קשה מאוד
לשמוע מילים קשות כאלו, אבל

זו הטובה הגדולה ביותר שאוכל
לעשות איתך".
החנוכה הזו תסגרי חלונות, תדליקי

נרות ותרקדי לה', תחגגי את
הישועה שלך תדליקי את הנשמה!
יצאתי מהפגישה מבולבלת, קצת
שמח קצת עצוב! לא היה ברור

הרגשתי כאילו הפילו עלי איזה נבוט
והפרדוקס היה שזה כאב אבל גם
עזר!
לא דיברתי על זה עם אף אחד

והתחלתי לבחון את עצמי, האם
אני באמת עצובה?האם אני
כבויה? טוב בכל זאת חמש שנים
של בדידות, תחושות קשות של
כשלונות,ובעיקר ריחוק מה'...פתאום
הבנתי שעזבתי את הבורא בדרך, כי

בכל פעם שחשבתי על ה' בהקשר של השידוכים הרגשתי כעס וחוסר קבלה!
החלטתי שהחנוכה הזו אני משלימה עם הקב"ה ובאמת בהדלקת הנרות כפי שהבחור יעץ... סגרתי חלונות, כי ביננו אם משהו היה רואה אותי מרקדת ובוכת, בוכה וצוחקת...ודאי היו פוסלים אותי לגמרי מעולם השידוכים!! הייתי כמו אדם שאיבד שפיות...החלטתי:
לא חושבת רק רוקדת!
בכל יום כשנוסף עוד נר נוספה לי

עוד רוח לנשמה, בכל יום נשמתי יותר בקלות,קיבלתי הרווחה!
בנר השמיני של חנוכה זה היה השיא עשיתי מסיבה רצינית ודמיינתי את בעלי והילדים הגעתי במחשבה עד החתונות של הילדים שלי, הרגשתי שאני יוצרת את החיים שלי.
ונס החנוכה שלי לא איחר מלהגיע!
שלושה חודשים לאחר חנוכה קיבלתי הצעה נוספת, מסתבר שהבחור היה בטיוול בשנה האחרונה מסביב לעולם! בזמן שאני יצרתי את העתיד שלנו- הוא טייל ונפש!!!

העיקר שבסוף הוא הגיע עד אלי!
ומדהים אותי בכל פעם להבין עד כמה המתג היה בידיים שלי, הדלקתי את האור של חי!! החלטתי לרקוד לה! ובמקום להצטמצם בתוך עצמי, הצטמצמתי בפני האחר במקרה שלי, האחר היה הבחור הזה שהיה שליח ואמר לי דברים קשים. ולמרות הקושי החלטתי לשמוע מה יש לו להגיד, ובחרתי שלא להפגע, בחרתי לשנות! להדליק את האור! המצאתי ריקוד חדש!.

